

Czegő Zoltán

BORDAL

A napot s a holdat hozza
két aranyos szarva között,
ereszkedik bé a szarvas,
patáig fénybe öltözött.

Evilági szép napokon
ember s állat kiváltságos.
Jó szőlővel, lágy kenyérrrel
gyűlünk a Mátra lábához.

Bor az alja, bor a föle,
fölszusszan a Kékestető.
Eliramlott, oda a nyár.
Áldott legyen a Teremtő.

Híg életnek híg a bora.
Aki férfi, legyen gangos!
Megáll a lány, mint az őzek:
Itt a soproni kékfrankos.

Szigligeten Rókarántó
bort ereszt a Balatonba.
Itt ha rázom a diófát,
szőlő hull a kalapomba.

Savanyút rí a venyige.
Hol a kupa muskotályos?
Áldott legyen a hegy leve.
Jövendőt mond kilenc táltos.

Kévényi jót a holnapról,
jusson nekem is egy kalász.
A családnak kalongyával
hozz örömet, ha erre jársz.

Asztag illesse hazámat
- meglobban a lámpa lángja
túl sok volt a filoxéra
s a gonosz, ki hátrarántja.

Ha pap lennék, csak áldanék,
s házasodnék, ha még legény.
Hegyoldalba temessetek,
rajtam az avar is megél.

Küszöb alatt nóta motoz.
Csönd áztatja el a házat.
Hej, Vidróczki, most gyere ki!
Bor terem itt, nem alázat!

Fölviláglik, elhomályul
én időm is, mely learat.
Lélek, a terített égen
ott lelsz két tiszta poharat.

Budapest, 1997. aug. 13.